

Arrest

nr. 146 248 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT, loco advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen die hij als ahmadi heeft gekend.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 113 675 van 12 november 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige schade als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: de dossiers over de asielprocedure van zijn vader Y. M. en broer M. T. in het Verenigd Koninkrijk, enkele stukken van zijn neef N.A.B., evenals algemene informatie, een kleurenfotokopie van twee ziekenhuisdocumenten van zijn vader van 2012, een fotokopie van een klacht opgesteld door zijn broer, een First Information Report (F.I.R.), een kleurenfotokopie van een pamflet, 2 foto's van de winkel van zijn broer, drie certificaten, elf foto's, een brief van Hazrat Mirza Mansoor Ahmad, een enveloppe van DHL en een attest van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium dat er op wijst dat verzoeker tot de gemeenschap behoort als actief lid.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de

taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de sociale en familiale context radicaal anders zijn dan eerst werd gedacht gelet op de dossiers over de asielprocedure van zijn vader en broer in het Verenigd Koninkrijk en aanvoert dat hij vervolgd kan worden door associatie, als mannelijk familielid van personen die het doelwit vormden van eerdere vervolging, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers dichte familie erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zo werd in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad nr. 113 675 van 12 november 2013 het volgende geoordeeld:

"(...) De verwerende partij stelt volgens de Raad terecht dat "uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er wel degelijk kan getwijfeld worden aan verzoekers beweerde functie als 'secretary of preaching'. Hij legde verschillende documenten neer van zijn betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij merkt de bestreden beslissing terecht op dat deze verzoekers algemene betrokkenheid aantonen maar niet zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat verzoeker mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist verzoeker niet precies meer wanneer hij deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was. Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. Verzoeker kon ook weinig vertellen over zijn concrete activiteiten. Hij kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder zijn functie als 'secretary of preaching'. Gevraagd naar anekdotes, kon verzoeker enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde. Verweerder wijst er op dat er geen informatie gehanteerd werd om tot deze vaststellingen te komen. Uit verzoekers gebrekkige verklaringen en neergelegde documenten leidt de Commissaris-generaal immers voldoende af dat deze eventueel verzoekers algemene betrokkenheid kunnen aantonen doch geenszins zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Verzoeker heeft zijn beweerde problemen geenszins aannemelijk gemaakt."

De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing en wijst er op dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Met betrekking tot de documenten aangaande verzoekers activiteiten voor de ahmadi-gemeenschap stelt de bestreden beslissing terecht: "Zo kan er getwijfeld worden aan uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. U legde verschillende documenten (zie document 8 tot 12, groene map) neer van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij kan opgemerkt worden dat deze uw algemene betrokkenheid aantonen maar niet uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat u mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist u niet precies meer wanneer u deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. U kon ook weinig vertellen over uw concrete activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). U kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder uw functie

als 'secretary of preaching' (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Gevraagd naar anekdotes, kon u enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Dit alles ondermijnt het geloof in uw beweerde functie en ondermijnt reeds uw verklaringen aangaande de prediking van S."

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder meent de verzoekende partij dat het opnieuw niet duidelijk is op welke informatie de commissaris-generaal zich steunt voor het stellen van het motief over de bekering van S. Eventuele tegenstrijdigheden volstaan niet om de gegronde vrees uit te sluiten. De commissaris-generaal zou geen rekening houden met alle elementen van het dossier.

Betreffende de vaststellingen over de beweerde rol die verzoeker speelde in de bekering van S., handhaaft en benadrukt de Raad de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker weet zeer weinig tot niets over S., hoewel hij een jaar lang contact met hem had. Voorts legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer hoewel hij zelf te kennen gaf dat zijn beweringen genoteerd werden door een plaatselijke president van de gemeenschap. Verzoeker maakt op generlei wijze duidelijk waarom hij dit rapport niet kan voorleggen (gehoorverslag 17 juni 2013 p. 17 en 19).(...)"

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties met betrekking tot voorgelegde documenten, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid herstellen en de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zo wordt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten het volgende vastgesteld: "Met betrekking tot de documenten uit de asielprocedure van uw vader, broer en neef ter ondersteuning van uw asielaanvraag (waaronder hun dossiers die u via uw advocaat op 06/01/2015 liet doorsturen) dient te worden uiteengezet, zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag en bevestigd door de RVV, dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites beoordeeld wordt. Het feit dat uw vader, broer en neef erkend zijn in het Verenigd Koninkrijk heeft dan ook geen directe invloed op uw persoonlijke asielaanvraag. Het voorleggen van hun individuele Britse asioldossiers doet hier geen afbreuk aan.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, een kopie van twee ziekenhuisdocumenten van uw vader, een kopie van een aanklacht ingediend door uw broer, een kopie van een F.I.R. en een kleurenkopie van een pamflet, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Bovendien betreft de aanklacht louter een handgeschreven brief op een gewoon papier, dit kan door om het even wie neergeschreven zijn. Hierdoor kan deze niet als een bewijs worden aanzien. De F.I.R. naar waar u verwijst is slechts een melding die uw broer heeft gedaan bij de politie en deze is louter opgesteld op basis van uw broer zijn verklaringen, de bewijswaarde is hierdoor zeer relatief. Daar komt nog bij dat volgens uw verklaring hierin aangegeven zou zijn dat zowel uw vrouw als kinderen bedreigd werden, uit de vertaling, die u overigens zelf neerlegde, blijkt geenszins dat uw vrouw en kinderen het slachtoffer zouden zijn van bedreigingen, er wordt slechts verwezen naar uw broers. Deze vaststelling ondermijnt de bewijswaarde nog meer. De ziekenhuisdocumenten van uw vader kunnen niet als een

element beschouwd worden dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, het betreft louter medische documenten die op objectieve wijze een letsel vaststellen, deze tonen geenszins de oorzaak van deze letsels aan, laat staan dat ze aantonen dat er voor u problemen zijn in Pakistan. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw vader, Muhamma Yousaf geboren op 10 januari 1927, op 10 april 2012 toen dit medische attest werd opgesteld, de leeftijd van 85 jaar had, terwijl op het medische attest staat dat zijn leeftijd 70 is. Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit attest.

Het pamflet dat u voorlegt en dat uw broer zou ontvangen hebben is een algemeen pamflet en toont niet uw

persoonlijke problemen aan. Met betrekking tot deze documenten moet eveneens worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de documenten, certificaten en foto's, die uw betrokkenheid in de Ahmadiyya gemeenschap aantonen dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw algemene betrokkenheid in de gemeenschap aantonen. Ook het attest van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium, wijst er enkel op dat u een actief lid zou zijn van uw gemeenschap, iets dat hier niet wordt ontkend. Zij tonen echter niet aan dat u een specifieke functie bekleedt, wat u overigens zelf ook aangeeft (verklaring vraag 16). Deze documenten kunnen eveneens niet aantonen dat u persoonlijk problemen ondervindt in Pakistan. Met betrekking tot de brief die u van Hazrat Mirza Mansoor Ahmad ontvangen heeft dient te worden opgemerkt dat deze geenszins uw problemen aantoont. Hij is geschreven als een antwoord op uw vraag en vertoont hierdoor een gesolliciteerd karakter. Bovendien toont deze slechts aan dat u een Ahmadi bent, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist, hij toont niet aan dat u persoonlijk problemen kent in Pakistan."

De opmerking van verzoeker dat verweerder geen onderzoek gevoerd heeft naar de inhoud en authenticiteit ervan kan dan ook niet ernstig worden genoemd. Bovendien lijkt verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zoals genoegzaam blijkt uit voorgaande overwegingen, is dit in casu niet het geval. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raad arrest nr. 113 675 van 12 november 2013. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Pakistan allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten en bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het overige betoog in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, zijnde Punjab, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking te weinig wordt ingegaan op de elementen die zij heeft aangebracht in het verzoekschrift. Zo stelt verzoekende partij dat zij als Ahmadi in Pakistan deel uitmaakt van een kwetsbare groep en wijst zij er op dat haar vader, broer en neef erkend werden als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekende partij vervolgt dat ook zij deelgenomen heeft aan religieuze activiteiten en haar geloof preekte. Zij wijst er op dat zij deel uitmaakt van een gezin dat reeds vervolgd werd en argumenteert, onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie van 22 november 2012, dat het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht heeft en rekening moet houden met alle elementen en bewijzen die zij heeft ingediend, met name de bewijzen dat haar familieleden zijn erkend als vluchteling. Zij preciseert dienaangaande dat met geen woord gerept wordt over de beslissing van erkenning van haar vader en familieleden, niettegenstaande zij niet alleen tot dezelfde familie behoren maar zelfs in hetzelfde huis woonden. Verzoekende partij verwijst naar UNHCR en stelt dat rekening moet gehouden worden met het feit dat zij behoort tot een religieuze minderheid zodat haar asielaanvraag zeer aandachtig moet worden onderzocht en de mogelijke risico's moeten meegenomen worden in de beoordeling. Daarbij moet dus rekening gehouden worden met de verschillende elementen, met name verzoekende partij is Ahmadi, had religieuze activiteiten, haar naaste familieleden met wie ze samenwoonde werden erkend als vluchteling omdat hun vrees voor vervolging als geloofwaardig werd aangenomen, en daarnaast moet de actuele situatie van Ahmadi's in Pakistan mee in overweging worden genomen. Verzoekende partij besluit dat al deze elementen en de neergelegde stukken niet werden onderzocht en dat evenmin rekening werd gehouden met het feit dat zij ook in België actief is in de Ahmadigemeenschap. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 24 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij er nogmaals op wijst dat zij als Ahmadi in Pakistan deel uitmaakt van een kwetsbare groep en dat haar vader, broer en neef erkend werden als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk, herneemt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. De Raad ontkent niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ook artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*. Het feit dat de dichte familie van verzoekende partij erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk houdt niet in dat verzoekende partij om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Zo werd in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad nr. 113 675 van 12 november 2013 besloten tot ongeloofwaardigheid van het beweerde profiel van verzoekende partij als prediker: *"(...) De verwerende partij stelt volgens de Raad terecht dat "uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er wel degelijk kan getwijfeld worden aan verzoekers beweerde functie als 'secretary of preaching'. Hij legde verschillende documenten neer van zijn betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij merkt de bestreden beslissing terecht op dat deze verzoekers algemene betrokkenheid aantonen maar niet zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat verzoeker mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten en de beweerde functie van 'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist verzoeker niet precies meer wanneer hij deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was. Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. Verzoeker kon ook weinig vertellen over zijn concrete activiteiten. Hij kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder zijn functie als 'secretary of preaching'. Gevraagd naar anekdotes, kon verzoeker enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde. Verweerder wijst er op dat er geen informatie gehanteerd werd om tot deze vaststellingen te komen. Uit verzoekers gebrekkige verklaringen en neergelegde documenten leidt de Commissarisgeneraal immers voldoende af dat deze eventueel verzoekers algemene betrokkenheid kunnen aantonen doch geenszins zijn beweerde functie als 'secretary of preaching'. Verzoeker heeft zijn beweerde problemen geenszins aannemelijk gemaakt."*

De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing en wijst er op dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Met betrekking tot de documenten aangaande verzoekers activiteiten voor de ahmadi-gemeenschap stelt de bestreden beslissing terecht: *"Zo kan er getwijfeld worden aan uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. U legde verschillende documenten (zie document 8 tot 12, groene map) neer van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan (o.a. foto's, brieven van de kalief, donaties). Hierbij kan opgemerkt worden dat deze uw algemene betrokkenheid aantonen maar niet uw beweerde functie als 'secretary of preaching'. Ze tonen enkel aan dat u mogelijks een lokale leider was van de "Khuddams". Daarbij kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw activiteiten en de beweerde functie van*

'secretary of preaching' vaag te noemen zijn. Zo wist u niet precies meer wanneer u deze functie zou hebben verkregen behalve dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). Dit is merkwaardig gezien de impact van deze functie. U kon ook weinig vertellen over uw concrete activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13). U kon ook geen voorbeelden aanreiken van activiteiten onder uw functie als 'secretary of preaching' (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Gevraagd naar anekdotes, kon u enkel aangeven dat de gemeenschap gratis medische kampen organiseerde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14). Dit alles ondermijnt het geloof in uw beweerde functie en ondermijnt reeds uw verklaringen aangaande de prediking van S."

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder meent de verzoekende partij dat het opnieuw niet duidelijk is op welke informatie de commissaris-generaal zich steunt voor het stellen van het motief over de bekering van S. Eventuele tegenstrijdigheden volstaan niet om de gegronde vrees uit te sluiten. De commissaris-generaal zou geen rekening houden met alle elementen van het dossier.

Betreffende de vaststellingen over de beweerde rol die verzoeker speelde in de bekering van S., handhaaft en benadrukt de Raad de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker weet zeer weinig tot niets over S., hoewel hij een jaar lang contact met hem had. Voorts legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer hoewel hij zelf te kennen gaf dat zijn beweringen genoteerd werden door een plaatselijke president van de gemeenschap. Verzoeker maakt op generlei wijze duidelijk waarom hij dit rapport niet kan voorleggen (gehoorverslag 17 juni 2013 p. 17 en 19).(...)"

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat zij deel uitmaakt van een gezin dat reeds vervolgd werd en argumenteert, onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie van 22 november 2012, dat het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht heeft en rekening moet houden met alle elementen en bewijzen die zij heeft ingediend, met name de bewijzen dat haar familieleden zijn erkend als vluchteling, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekende partij gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd.

Zo verzoekende partij herhaalt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, zijnde de Ahmadigemeenschap, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar haar reeds bij 's Raad arrest nr. 113 675 ongeloofwaardig bevonden profiel als prediker, haar verwijzing naar haar erkende familieleden in het Verenigd Koninkrijk, en de bewering dat zij niet alleen een gezin vormen maar dat zij samenwoonde met haar vader en broer. De Raad herneemt dat het feit dat de dichte familie van verzoekende partij erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk, niet inhoudt dat verzoekende partij om die redenen ook erkend moet worden. In de mate verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat zij niet alleen deel uitmaken van hetzelfde gezin maar dat zij ook daadwerkelijk samenwoonden, kan zij niet overtuigen aangezien uit haar feitenrelaas naar aanleiding van haar eerste en tweede asielaanvraag blijkt dat *"Die leden (...) de volgende dag naar uw woning zouden zijn gekomen en de woning beschoten hebben. U, uw echtgenote en kinderen zouden via de achterzijde kunnen ontsnappen zijn. Jullie zouden naar Rabwah gegaan zijn. (...)"*. Uit het feitenrelaas zoals verzoekende partij het stelde blijkt geenszins dat haar vader en/of haar broer aanwezig waren in het huis op het moment van de feiten. Uit niets concreets blijkt dat verzoekende partij samenwoonde en een gezin vormde met haar vader en haar broer, een broer die overigens al lang in het Verenigd Koninkrijk woont.

Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij blijft hier echter, gelet op haar ongeloofwaardig bevonden profiel als prediker, in gebreke. Dat zij in België actief is in de Ahmadigemeenschap, doet hieraan evenmin afbreuk. Zo wordt haar algemene betrokkenheid in de Ahmadigemeenschap niet betwist noch ontkend, doch het loutere gegeven dat verzoekende partij een actief lid is van haar gemeenschap, toont niet aan dat zij een specifieke functie bekleedt en dat zij omwille van haar algemene betrokkenheid in de

Ahmadigemeenschap, in haar land van herkomst persoonlijke problemen kent en/of vervolging dient te vrezen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS